

SERFŐZŐ SIMON
Én vagyok az

*A gátoldalt eső veri,
én paskolom napok óta,
s zuhogok odakint.
Én csendesedek el aztán,
s májusfává én szalagozom fel
szivárvánnyal a növendék fűzfát.*

*Én pörgetem a forgószelet.
A szomjúságot, mint a lovat,
én itatom meg.
Ha öröm nevet, én vagyok az.
Én a magasság,
s a földig lecsüngő gally is.
Sietős út hazafelé:
mindjárt rám esteledik.*

*Vagyok konok erő,
a Tiszát lehozom a hegyekből.
Láthatár vagyok – távolodóban,
eloldozva magam a földtől.
S én, aki felhúzza az időt,
hogy reggel felébresszen.
Idejében feljöjjön a Nap:
megjelenjek az égen.*

Ki tudja

*Ki tudja, hol jártam,
a földön, égen túl.
Menekült előlem
minden néglábú nyúl.*

*Szelet hajkurásztam
át az úton, árkon,
kiabáltam is rá,
szeleskedjen máshol.*

*Amíg jöttem-mentem,
vén öreg este lett,
útban hazafelé
már szaladnom kellett.*

*Holdnak integettem,
felém világoljon:
két nagy kosár dolog
vár még engem otthon.*